

Lillára emlékezünk

Utolsó beszélgetésünk során, egy héttel halála előtt még megállapodtunk, miként fogjuk megünnepelni április 26-án az 50. születésnapját. Amit az évfordulón elmondtam volna, azt mondom el itt röviden a koporsója előtt.

Magyarországon a katolikus kisközösségek a negyvenes évek második felében születtek meg, s amikor '51 tavaszán meghívtak egy budapesti kisközösségbe, Lilla ott ült a rekamién öt tizenéves lány körében. Akkor még nem tudtam, hogy ötüket egyikének milyen szerepe lesz majd évtizedek múltán Isten Országában.

Közben leérettségizett, diplomát szerzett, gimnáziumi tanárnő lett, s csak a hatvanas évek vége felé láttam újra. Éva néni hívására jött barátnőivel együtt, s Jézus szavainak analízisében szinte azonnal partnerré lett. Táplálkozó közösségében hamar kiérdemelte a „férfieszű nő” kicsit ugyan férficentrikus, de mégis elismerésnek szánt titulását. A „Karácsonyi Ajándék” nem egy kötete őrzi szentíráselemző munkáinak írásos lecsapódását.

Pár esztendővel később másodmagával ő nyitja meg azoknak a nem pap katolikusoknak gazdag sorát hazánkban, akik többnapos zárt lelkigyakorlatokon reggeltől estig szolgálják Isten Országáról beszélő szavakkal és életükkel az ígére és Istenre vágyódókat. Az elmúlt tíz esztendő során évről évre akadt egy-egy lelkigyakorlatozó társaság, amelynek Lilla volt a lelke és ígét adója.

A hatvanas évek végén kerül újra közösségbe, s hamarosan egybeszereti a maga két kisközösségét. Az egyiket kortársaiból, a másikat az utána következő nemzedékből. E közösségek léte az ő dicséretét zengi. Az ő nagyon sokféle testvéri szolgálatának erejében köteleződtek el az evangélium ügyének apák és anyák, nyolcadik gyermeküket is várók. Elköteleződésük hirdeti: Lilla testvérünk nem élt hiába. Jézus nyomán ő is összeszedte a maga tizenkettőjét az evangélium hirdetésének szolgálatára.

Élete Isten Országát építő élet volt. A testvéri közösségek bokra nemegyszer bírta meg kitüntető választásával a maga ügyének átfogóbb jellegű szolgálatával is. Látnia kellett, hogy megbecsültük elkötelezett életét.

Így jutott el odáig, hogy '82 végén ágyának esett. Életének ezt az utolsó ötnegyed évét nem kevesebben ismertük, mint a korábbi munkás másfél évtizedet. Két vonást emelek ki a végső időből: Az egyik szinte az utolsó hónapokig rendszeresen készült táplálkozó közössége házi feladataiból, levizsgázott a teológiai tanfolyam anyagából is, mégpedig a reá jellemző osztályon felüli felkészültséggel, s minden egyes rábizott testvérének életútját továbbra is szemmel tartotta. Nem adta át magát betegségének. Halála előtt egy héttel is a Bokor égető kérdéseiről beszélgettünk. Egészségi állapota alig volt téma.

A másik vonás éppen ezt az elsőt magyarázza: az életet élte, s ebben az utolsó ötnegyed esztendőben sem a halálra készült. A gyilkos kór fokozódó csapásai alatt sem lett önközpontúvá: Az őt ápoló testvérekkel végzett közös imádkozásaiban nem önmaga, nem szenvedései körül körözött. Végig hűséges maradt a Jézus-ízű szeretethez, amely mindig a másik felé fordul. Nem a szenvedéseit ajánlotta fel testvéreiért. A kéretlenül kapott szenvedések felajánlását a szeretet túl olcsó megnyilvánulásának gondolta. Fogható, látható szeretetre törekedett betegágyhoz kötötten is. Az egyre súlyosabb terhelések mellett sem feledkezett meg arról, amit egészséges korában képviselt. Betegágya körül egy újfajta közösség korvonalai rajzolódtak ki, mert elutasította magától az önsajnálatot, s ilyen

állapotban is akart a másokra figyelni. Erősítette ezzel a régiak hitét, indítást adott az újaknak. A következő esztendőök fogják megmutatni, hányan fognak elköteleződni életükkel Jézusnak azok közül; akik az ő betegágya mellett figyelhettek fel először arra a jézusi lelkiségre, amelyet jámborkodást nem ismerő őszinte szava és tiszta szeme árasztott magából.

Az 50. esztendőt nem érte meg. De munkájával elérte, hogy élete a földi téren sem zárult le, hanem tovább hat. A tőle kapott lángot viszik tovább azok a testvérei, akiknek ő mutatta meg azt a Jézust, akire érdemes rátennünk életünket. Teljesen, tőlünk telhetően egészen, maradéktalanul, ahogyan Lilla próbálta.*

A jobb latornak egyetlen bűnbánó szaváért Jézus megígért valamit. Jézus Lillának sem nyújthat kevesebbet. S háí van, akkor örvendezzünk. Lilla kiállta a próbát, a nem is könnyűt,

s most már ott van örökre Jézus közelében. Amit idelent megszokott, csak azt folytathatja odaát. Ott sem önmaga körül köröz, hanem Jézus és az Országá körül, úgy gondolom, mindenekelőtt Bokrunk körül. Körülöttünk. Hiszen minket ismer. Miért ne azt csinálná, amihez ért?

Ha címadományozás, rangok ápolása szokásunk volna, most odafenti címeket s rangokat említhetnénk. Helyette csak egy kérést fogalmazok meg Lillához, amelyre, hiszem, boldogan igent mond. Mert olyasmire kérem, amit akkor is tenne, ha nem kérném. Lilla, légy pártfogója odafent minden ügyünknek. Légy segítője minden vállalkozásunknak. Légy rajta, hogy megalkuvás és fenegyerekeskedés nélkül járjuk tovább a szeretet útját. Legyen szemed rajtunk, akik még idelent zarándokolunk, hogy a szövetség, amelyet veled kötöttünk, odaára költözéssel még erősebb lehessen köztünk. Szövetség abban a szeretetben, amelyet Te és mi mindannyian Jézustól tanultunk, tanulunk, és tanulunk az idők végezetéig. S azon is túl, mert Szeretetből lettünk, s tiszta szeretetté válunk – ez az a rendeltetés, amelyet batyunkba tett az Isten, amikor a maga képére és hasonlatosságára teremtett meg minket.

Lilla, segíts nekünk továbbra is a közös munkában! Úgy legyen!

Megjelent:

Karácsonyi Ajándék 1984, 1. kötet

Érted Vagyok 2009. február (részlet: a *-ig)